

demokratisk ledet regering gribe ind til arbejdsgivernes fordel.

Så er der oven i købet tale om lovsjusk. Som vi har fået bekræftet, ved flertallet ikke, hvad det er, de stemmer igennem. Der tales om ferie- og omsorgsdage til alle, men man ved ikke, hvor mange der faktisk er omfattet, og for at dække over det har vi i dag et lovforslag, der er fyldt med selvmodsigende bestemmelser. Uanset al den snak, vi har modtaget, er faktum, at de svagest stillede på arbejdsmarkedet ingenting får, de må bare betale, og de står i dag ringere, end de gjorde med det mæglingforslag, der blev forkastet.

Vi noterer os, at denne konflikt og dette indgreb heldigvis helt sikkert vil føre til en styrkelse af den aktive del af fagbevægelsen. Selv toppen af dansk fagbevægelse, der traditionelt er tæt forbundet med Socialdemokratiet, kommer til at lære af forløbet for at kunne leve op til det, der nu rører sig blandt medlemmerne.

Man skal ikke undervurdere, at en generation af unge nu har gjort sig de første erfaringer med en konflikt. De har fået den gode livserfaring, at man sammen har styrke til at ryste samfundets top, men de har også fået den lærerige og dårlige erfaring, at det Socialdemokrati, som mange af dem for to måneder siden kæmpede for at sikre en valgsejr, nu har vendt sig imod dem.

Konflikten viser i øvrigt også, at sriben af professorer havde uret, når de analyserede, at arbejderklassen var væk. Chaufførerne, rengøringsassistenterne, metalarbejderne, murerne, butiksassistenten, dem, som man gang på gang har dømt ude på historiens sidelinje, viser nu, at de har så livsvigtige opgaver i samfundet, at det er nødvendigt med en lov, der beordrer dem i arbejde.

Indgrebet, der vedtages, forstærker den skæve fordeling i samfundet, og vi vil på baggrund af den debat, der nu er om indgreb og skatte-reform, sige til regeringen, at vi ikke er med til noget som helst på det område, hvis det ikke har en profil, der gavner almindelige lønmodtagere, og som tager pengene fra dem, der har flest, og bruger pengene til fordel for dem, der har mindst.

Så vil jeg også gerne sige, at det her indgreb viser, hvor langt der er fra de pæne ord og erklæringer og til realiteternes verden. Selvfølgelig har vi strejkeret i Danmark. Selvfølgelig har alle ret til selv at bestemme over deres overenskomst. Sådan lyder det, men hver gang det er alvor, aflyses de pæne ord. Enhver stor-

konflikt i dette århundrede er løst gennem et lovindgreb. Når strejkeretten bruges, ophæves den, og hver gang Overdanmark bliver bange og er ved at tabe, gribes der ind. Det så vi, da Overdanmark tabte afstemningen om Maastricht. Da erklærede Overdanmark straks en omafstemning.

Vi ser det i dag. Da lønmodtagerne stemte nej til en overenskomst og det så ud til, at de kunne presse arbejdsgiverne til at afgive nogle af værdierne, greb Overdanmark ind og lovgav til fordel for arbejdsgiverne. Her uden for Folketingssalen, hvor vi går ind, står der et citat fra Jydske Lov: »Med lov skal land bygges«. Jeg har i dag modtaget en e-mail med et ganske udmærket forslag til en nyformulering. Her står nemlig, at der med det, der sker i dag, bør stå: »Med lov skal mand trykkes«.

Det er beskæmmende, at når Overdanmark er trængt, mobiliserer de forenede partier, og som om de var styret af snoretræk, gør de forenede partier akkurat det, som arbejdsgiverne ønsker. Det er meget skammeligt at se på.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Jeg sad og lyttede meget intenst til hr. Frank Aaens ordførertale. Den var sådan ret traditionel, og hr. Frank Aaen forsøgte gentagne gange at inddrage masserne, store grupper af lønmodtagere, som under voldsomme protester nu er i den situation, at den dér formastelige regering trækker noget ned over ørerne på dem. Hvor var masserne henne, da vi i aftes og i nat modtog deputationer i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg? Ja, masserne var skrumpet ind til noget nær eller mindre end en tiendedel af, hvad masserne var i 1985. Hvor var masserne henne ude på Slotspladsen her i eftermiddag? De var også skrumpet ind til, at jeg kunne tælle dem i en håndvending og tælle en 1.500-1.800 mennesker. Det er hr. Frank Aaens masse, vi her taler om.

Hr. Frank Aaen var selvfølgelig også inde på vendingen, der går på, at vi nu har grebet ind til arbejdsgivernes fordel. Nu er vi altså i den situation, at både hr. Aaen og jeg passer arbejdet her i Folketingssalen, men hvis hr. Aaen havde stået inde ved siden af og set TV-Avisen her kl. 18.30, ville hr. Aaen have kunnet konstatere, at formanden for Kvindeligt Arbejderforbund i Billund lige præcis nu har stået og udtalt til TV-Avisen, at »Nyrup gav os, hvad vores egne ikke kunne skaffe os«.